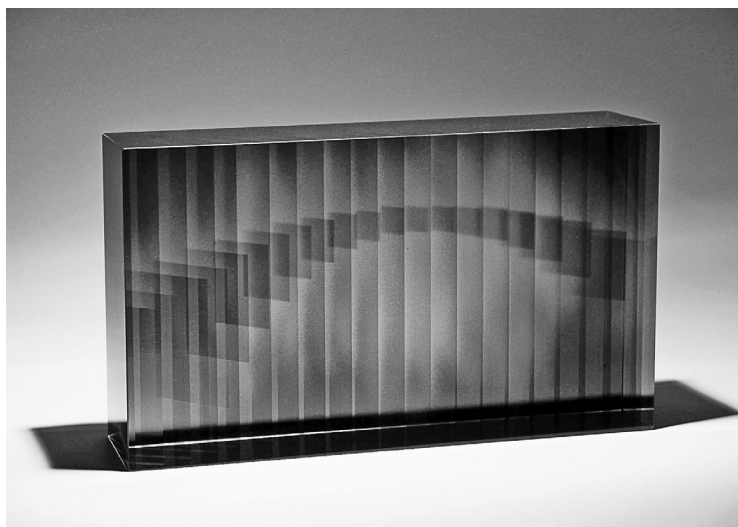

ZALÁN TIBOR

Erőd és katamarán

*A téglák fugáiban feketélik
a vér Pedig kőről kőre újjáépítették
pár esztendeje a monstrumot A vér
emlékezik és visszatér Összevérződött
a ruhám sikolt és mutatja zavarodottan
a japán turistalány a terjengő vörös
foltot Ezt csak a várúr tehette
mosolyognak össze cinkosan a helybeliek
Jus primae noctis súgnak össze fogatlanul
Ahol a folyó a tengerrel találkozik
alkonyatról alkonyatra magányos
katamarán jelenik meg és hosszan kóricál
a szürkületben Az égből fátylak válnak
le ilyenkor és könnyedén lebegnek a
torkolat fölött Mondják a katamaránt
egy mord kalóz elkárhozott szelleme
lökdösi összevissza Próbálták felgyújtani
a bátrabbak nem gyulladt Próbálták
elsüllyeszteni a gyávábbak nem süllyedt
Néha hetekre eltűnik azután váratlan
ismét visszatér Mondják egyszer egyetlen
egyszer egy holdtöltekor az elátkozott ember
lelke kiszállt a katamaránból felbotorkált
egyenesen az alvó várszínházig és a színpadon
elmondott egy hosszú és szomorú monológot
amelyet mindenki ismert de senki sem jött rá
honnan való Körben a hegyek változó időközökben
napokig a monológ egyes mondatait
visszhangozták Aznap hallgattak a harangok*

Vízió, 2007